

26 oktober 1970 – de geboortedag van onze zoon Martijn Roelant Steenberg. Hij stierf op 14 mei 2014. Nu onbereikbaar nabij.

Wat is het goed en waardevol om, bij het herdenken van zijn geboortedag, woorden van Martijn te herlezen. Dan is er keuze genoeg! Hij schreef zo'n honderd artikelen – niet zelden van fors formaat – die in tijdschriften, week- en dagbladen verschenen. Het aardige is: misschien is zijn kortste artikel – geschreven in 2002 – wel zijn meest kenmerkende tekst. Martijn was toen 32 jaar.

Het thema, zijn taalvaardigheid, de achter de regels aanwezige zeer grote kennis van literatuur, poëzie, schrijvers, van kunst in het algemeen, zijn lichte ironie, zijn humor – in onderstaand artikel is Martijn op z'n best.

Het is zoals iemand ons één dezer dagen schreef: (ook) [door zijn schrijfsels leeft Martijn voort](#).

*door
Martijn Steenberg
2002*

Hoe onsterfelijk is een onsterfelijk dichter? Toen ik een jaar of twintig was kreeg ik van een Groningse uitgeverij de opdracht een 'dodenboekje' samen te stellen. Ik moest de graven van Nederlandse schrijvers (m/v) opsporen, deze bezoeken en daar wat anekdotes over de begrafenis, het grafschrift, De Dood bij vermelden. Ik zei 'ja hoor, geen enkel probleem'.

Het eerste graf dat ik bezocht was dat van Gerrit Achterberg. 'Van dood in dood gegaan totdat hij stierf.' Wat volgde waren heuse strooptochten.

Zoals anderen nachten wakker bleven om *De ontdekking van de hemel* te lezen, zo puzzelde ik nachtenlang aan routes die nog meer dood in een dag zouden brengen.

Na een maand of drie belde de uitgeverij. Of ik wat schetsen kon laten zien, dan kon de vormgeefster vast aan het denken gezet worden.

Ik zei 'ja hoor, geen enkel probleem.'

Een week later zat ze daar. Half lang zwart haar, zwarte kleren, felblauwe ogen. 'O Dood, die waarheid zijt, nader tot U'. Of ik het graf van Bloem al had bezocht? 'Voorbij, voorbij, o, en voorgoed voorbij.' Ze zag het zo voor zich. Licht krullende letters in een wegzwevende regel.

De volgende dag belde ik het gemeentearchief van Paasloo. Waar of dat Bloem nou precies lag. Kon niet missen. Paasloo had maar één begraafplaats, met in het midden een kleine kerk, en dan een beetje schuin daarachter. Of ik trouwens wist dat Clara Eggink naast hem lag. Ook een schrijfster geweest, vroeger. En zijn geliefde.

Ik belde M., – zij zou de foto's voor haar rekening nemen – ik huurde een auto en hop: op naar het kerkhof. Het was een zondag. Dag der doden. *Dies Irae*. 'Blijf bij mij, Heer, verlaat mij niet.'

Het kon, inderdaad, niet missen. We vonden Paasloo, we vonden het kerkhof. Ik parkeerde de auto, M. zocht haar spullen bijeen en zo wandelden we goedgehumt het kerkhofje op. Ik nam het linker-, M. het rechtergedeelte. Geen Bloem.

M. nam het linker-, ik het rechtergedeelte. Weer geen Bloem. We cirkelden samen om het kerkje heen. Nog steeds geen Bloem. Er was geen doodgraver, er was geen opzichter, er was, behalve onszelf, geen levende ziel te bekennen. En geen Bloem. Hoe we ook zochten, wat we ook deden: Bloem was er niet. We kuerden nog wat rond, bekeken wat grafstenen en besloten naar het dorpje te rijden om navraag te doen.

Toen gebeurde het: teruglopend naar de ingang trok M. mij plots aan mijn mouw. Het was het een na laatste graf. Of het een na eerste, wat u wilt: 'Hij is hier niet want Hij is opgestaan.'

1. In zijn diepste crisissen, op zijn gelukkigste momenten, altijd was Nick Cave nabij Martijn met vooral zijn [hier](#) te beluisteren song *Bless his ever loving heart*
Only he knows who you are
He may seem so very far
Bless his ever loving heart

Nick Cave, die de wond voelt van het verlies van zijn zoon en niet kan nalaten daarvan te zingen, zoals op zijn nieuwste Cd *Ghosteen*.

2. Ook Bach, Schubert, Mozart en andere componisten kregen een steeds grotere plaats in zijn hart – de collectie albums met lp's, die nu een mooie plek op mijn werkkamer hebben, getuigen daarvan. Bach was favoriet, zeker toen hij op een avond overrompeld werd door het 1^e deel uit cello suite 1 van Bach. Zijn collega/vriendin Jildou draaide deze muziek op het moment dat Martijn op een avond haar woonkamer betrad – het werd voor hem een *eeuwig moment* (waarover Maarten 't Hart zo mooi schreef). Luister maar [hier](#).

- * Een heel korte muzikale videocollage met foto's van Martijn vind je [hier](#) (en zet wel de luidspreker(s) aan!). Deze collage werd getoond tijdens de presentatie van het boek *Martijn Kroniek van een Asperger* (zie hieronder) op 14 mei 2017.

- * Wil je het levensverhaal van Martijn lezen en teksten van hemzelf? Wil je zijn bijzondere serie tekeningen zien die hij tijdens zijn therapie maakte? Koop dan het boek *Martijn Kroniek van een Asperger*. Een voorproefje daarvan vind je [hier](#)